

WITOLD BOGDAN ANDRZEJEWSKI, syn Witolda, urodzony 3 kwietnia 1940 roku w Kownie. Ojciec – oficer kawalerii z 25. Pułku Ułanów, jest ofiarą zbrodni katyńskiej. Więziony w obozie w Starobielsku został zamordowany w Charkowie w kwietniu lub maju 1940 roku.

Początek wojny i najazd ZSRR na Polskę spowodowały, że ciężarna matka Witolda – żona polskiego oficera – Jadwiga Andrzejewska z d. Kożuchowska – musiała uciekać i ukrywać się. Witold znał ojca tylko ze wspomnień. Wychowywała go matka. Do 1944 mieszkali na Wileńszczyźnie w majątku Wysokie k. Mołodeczna, należącym do jej rodziców. Dziadek został zabity przez partyzantów radzieckich, walczących z Polakami, stanowiącymi zaplecze Armii Krajowej.

W 1944 musieli opuścić Wileńszczyznę. Zatrzymali się w Lublinie. Na początku 1945 zamieszkali we Wrocławiu, ale już pod koniec tego samego roku władze nakazały Jadwidze Andrzejewskiej opuścić to miasto. Po krótkim pobycie w Konstancynie osiedlili się w Łodzi, gdzie zamieszkała z siostrą Jadwigą. Tam Witold ukończył szkołę podstawową i średnią. Maturę zdał w 1958. Zdecydował się na studia polonistyczne w Warszawie. Zrezygnował z nich już po pierwszym semestrze. Rok później rozpoczął studia w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi i związał się z Duszpasterstwem Akademickim prowadzonym przez jezuitę o. Huberta Czumę.

W 1960 przerwał studia i przyjechał do Gorzowa. Od X 1960 do VIII 1966 był aktorem w Teatrze Dramatycznym im. Juliusza Osterwy w Gorzowie. Jesienią 1963 po eksternistycznym przygotowaniu zdał egzamin i uzyskał dyplom magistra sztuki w Państwowej Wyższej Szkole Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie.

Pod koniec 1965 roku dało o sobie znać powołanie do kapłaństwa. Przez kilka miesięcy zmagał się z decyzją, a ostatecznie we wrześniu 1966 rozpoczął studia w Wyższym Seminarium Duchownym w Gościkowie-Paradyżu. 18 VI 1972 przyjął święcenia kapłańskie z rąk biskupa dra Wilhelma Pluty. Wkrótce został wikariuszem w nowo powstałej parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Gorzowie Wielkopolskim przy ul. Mieszka I. Jeszcze w październiku tego samego roku wspólnie z grupą młodzieży pomaturalnej i przy aprobacie biskupa diecezjalnego dra W. Pluty ksiądz Witold zajął się organizowaniem Duszpasterstwa Akademickiego (DA).

W kolejnym roku akademickim DA przeniosło się do pomieszczeń, należących do parafialnej kaplicy pw. Najświętszego Serca Pana Jezusa przy ul. Chodkiewicza. Dobrze głoszone przez Księdza przyciągały coraz więcej osób. Sierpniowe akademickie pielgrzymki z Warszawy na Jasną Górę, letnie obozy wędrownie w Bieszczadach, wspólne wyjazdy na rekolekcje, dni skupienia i organizowanie wspólnych sylwestrów, andrzejek, zaduszek oraz pamięć o rocznicach i świętach narodowych, które władze PRL usiłowały wymazać z polskich kalendarzy, były drogą do powstania środowiska, opartego na przyjaźni i wzajemnym zaufaniu. Wkrótce ks. Witold – nazywany przez młodzież Szefem – okazał się niezastąpionym inicjatorem kontaktów i współpracy grupy osób z DA ze środowiskami opozycyjnymi, działającymi w Polsce, w tym kolportażu wydawnictw bezdebitowych, krajowych i zagranicznych.

Duszpasterstwo niemal od początku budziło niepokój władz politycznych. Zostało objęte inwigilacją, próbami skłonienia niektórych osób do współpracy z SB oraz szeroko zakrojoną akcją, mającą na celu zdyskredytowanie ks. Witolda. Te prześladowania zostały publicznie ujawnione przez proboszcza parafii ks. Jerzego Płóciennika i przyniosły skutek odwrotny od zamierzonego: autorytet ks. Witolda systematycznie wzrastał.

Po wakacjach w 1979 roku ks. Witold Andrzejewski został wikariuszem w parafii katedralnej pw. Wniebowzięcia NMP i tam też przeniosło się DA. Od września 1980 pełnił funkcję kapelana NSZZ „Solidarność” w regionie gorzowskim.

13 grudnia 1981 razem z ks. Andrzejem Szkudlarkiem był inicjatorem listu protestacyjnego gorzowskich duszpasterzy przeciwko wprowadzeniu stanu wojennego, odczytanego tego dnia w parafiach Gorzowa oraz sygnatariuszem listu protestacyjnego gorzowskich proboszczów do władz politycznych i wojskowych po brutalnej pacyfikacji strajkującej załogi Zakładów Mechanicznych „Gorzów”.

Od pierwszych dni stanu wojennego wraz z młodzieżą DA organizował pomoc

internowanym i więźniom politycznym oraz ich rodzinom, wśród których znalazła się grupa działaczy „Solidarności” wcześniej zaangażowanych w życie DA.

Od stycznia 1982 każdego 13-go dnia miesiąca odprawiał szę świętą za Ojczyznę. Był autorem wielu patriotycznych kazań, wygłaszanych w katedrze. Współpracował z Regionalną Komisją Wykonawczą NSZZ „Solidarność” i podziemnymi strukturami zakładowymi w regionie. W 1983 zorganizował Pierwszą Pieszą Piemlgrzymkę z Gorzowa na Jasną Górę. Przez dziesięć lat był jej przewodnikiem, a dawni uczestnicy DA stanowili organizacyjny trzon tego przedsięwzięcia. Znaczącą grupą pielgrzymów byli działacze solidarnościowego podziemia.

Podczas wacansu stolicy biskupiej (I – X 1986) ks. Andrzejewski został przeniesiony do parafii Matki Bożej Różańcowej, zlokalizowanej na peryferiach Gorzowa Wlkp. (przy ul. Strażackiej). Objął tam funkcję samodzielnego wikariusza. Założone i prowadzone przez niego DA faktycznie zakończyło działalność. Pozostało jednak wiele osób, które nigdy nie zerwały kontaktów ani między sobą, ani ze swoim Duszpasterzem.

W sierpniu 1989 roku powrócił do parafii Niepokalanego Poczęcia NMP w Gorzowie Wielkopolskim jako proboszcz. Dawne przeszkody polityczne, związane z nominacjami duchownych przestały istnieć. Otworzyły się jednak nowe obszary pracy duszpasterskiej w zupełnie innej rzeczywistości społecznej i politycznej.

W roku 2003 roku ks. Andrzejewskiemu powierzono diecezjalne duszpasterstwo policji. Był również duszpasterzem Okręgu Lubuskiego Związku Żołnierzy Armii Krajowej. Za swoją działalność otrzymał liczne wyróżnienia kościelne i państwowe. Jan Paweł II w 1989 roku obdarzył Go godnością Kapelana Jego Świątobliwości. W 1995 bp Adam Dyczkowski ustanowił Go kanonikiem honorowym Kapituły Katedralnej w Gorzowie Wlkp., w 2004 kanonikiem gremialnym, a w 2009 został jej dziekanem.

Prezydent Lech Kaczyński w 2007 roku odznaczył ks. Witolda Andrzejewskiego Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia. Otrzymał też tytuł Honorowego Obywatela Miasta Gorzowa Wielkopolskiego. W 2014 odebrał nagrodę „Świadek Historii”, którą przyznał Instytut Pamięci Narodowej.

Ksiądz Prałat Witold Andrzejewski zmarł w gorzowskim szpitalu 30 stycznia 2015 po kilku latach ciężkiej choroby. Zawsze otoczony był serdeczną troską i staranną opieką medyczną. Uroczystości pogrzebowe miały charakter ceremonii policyjnej. Uczestniczyły w nim tłumy wiernych oraz wielu przyjaciół świeckich i duchownych, których zdobył podczas wszystkich etapów swojego życia.

Śp. prałatowi Witoldowi Andrzejewskiemu za wybitne zasługi w działalności na rzecz przemian demokratycznych w Polsce Prezydent RP Bronisław Komorowski nadał pośmiertnie Krzyż Komandorski Orderu Odrodzenia Polski. Odznaczenie zostało przekazane 4 lutego 2015 roku podczas uroczystości pogrzebowych w Gorzowie.

Opracowanie:
Grażyna Pytlak (Okularnica)